

cionariat. En altres ocasions, l'escassetat de les plantilles frustra també qualsevol vocació de recerca, ja que l'acumulació de les tasques administratives impedeix a les persones més inquietes i preparades de disposar del temps necessari per a l'estudi i l'escriptura. Respecte de les solucions, aquestes només es poden preveure a mitjà termini. Sembla prou raonable demanar als responsables dels museus d'art una major transparència i exigència en els mecanismes d'accés a les feines de conservació, que inclogui la definició clara d'un perfil d'investigació en els currículums, mitjançant la tesi doctoral o, si no n'hi ha, d'una trajectòria àmplia de recerca publicada a llocs acreditats. Aquest seria, però, només un primer pas, de normalització i moralització, en l'accés a llocs de treball que en definitiva es financen amb diners públics. Ara bé, la recerca als museus no millorarà de manera significativa fins que els seus responsables no entenguin i assumeixin que la recerca no és un luxe marginal respecte de les altres feines de gestió dins el museu, sinó que, al contrari, és un element essencial i imprescindible si es vol que una institució cultural viva funcioni correctament. Sense una investigació pròpia activa i de prestigi el museu no pot acomplir plenament les seves funcions socials. Existeix dins els professionals que ara treballen als museus una certa tendència a pensar que el seu ofici és una simple responsabilitat pseudo-tècnica de gestió patrimonial i de simple organització d'exposicions temporals, on la funció intel·lectual i de publicista, d'estudis de la història de l'art, centrat naturalment en els temes o artistes dels quals s'ocupa principalment el museu on es treballa, no apareix com una responsabilitat a primer terme, ni com una feina de tercer ordre. Es pensa de forma irresponsable que la recerca correspon de manera exclusiva als universitaris o a altres estudiosos externs, quan, de fet, la familiaritat i el contacte directe amb les obres d'art permeten una mena d'estudis i de coneixements molt difícils d'aprendre des de posicions externes. Hem de ser crítics amb la situació general de la recerca en història de l'art que ara tenim, però no es pot preveure una via de millora significativa i de redreçament futur sense que els museus d'art, és a dir els seus conservadors, aportin la seva valuosa i insubstituïble contribució a aquest projecte col·lectiu.